

HOOFDSTUK 15

Nadat ze hun rugzakken op het kot van Vincent hadden afgezet, trokken de drie vriendinnen terug de stad in. ‘Eindelijk kan ik zelf eens feesten’, zei Amber opgelucht. ‘Weet je dat ik op al die dagen geen enkele keer zelf even ben gaan rondlopen in het centrum? Gewoon geen tijd. En na mijn shift was ik stikkapot!’

‘Arme stakker, je hebt echt wel afgezien’, zei Leyla vol medelijden. ‘Waarom heb je ons niet eerder verwittigd? Je had al meteen aan de alarmbel moeten trekken.’

‘Maar ik had in het begin niet door dat die loser slechte bedoelingen had’, verweerde Amber zich. ‘Anders was ik het daar onmiddellijk afgetrapt.’

‘Soit, laten we dat hoofdstuk afsluiten’, zei Kyra. ‘De nachtmerrie is voorbij.’

Amber knikte enthousiast. ‘Gelukkig! Dankzij jullie. En daarom, ladies, trakteer ik op een heerlijke cocktail, of een mojito!’ Kyra klapte verrukt in haar handen. ‘O zalig, mojito’s. Ayayaye caramba!’

One-two-chachacha!’ ‘Voor mij wel iets alcoholvrij’, zei Leyla. Ze had ook zin om te feesten, maar ze verloochende nooit haar principes. ‘Wow, ’t is hier druk’, zei Kyra. Ze waren aan de Korenmarkt beland, en schuifelden voetje voor voetje vooruit tussen de drummende menigte. ‘Zoveel volk! Is dat hier altijd zo?’ ‘Ja, elke avond, zeker als het een prachtige zomeravond is zoals vandaag’, zei Amber. ‘En er zijn een paar goeie rockgroepen die straks optreden, dan is het helemaal een overrompeling.’ Ze wurmden zich door de menigte en vonden uiteindelijk toch een terrasje waar er nog wat plaats vrij was. ‘Goh, ik mis Wout ineens beirehard!’ zei Amber. Ze stuurde hem een berichtje.

AMBER
Miss you! 🥰🥰🥰🥰🥰
A

WOUT
W Ik jou ook! Misschien kom ik morgen naar Gent. Mijn baas was bereid me een dag vrij te geven als het niet te druk is. Keep u posted!

‘Misschien kan Wout morgen naar Gent komen’, zei Amber blij. Ze begon te stralen. ‘Zou Vincent ook meekomen dan?’, vroeg Leyla. Kyra schudde haar hoofd. ‘Nee, ik heb hem eergisteren nog gezien. Hij heeft geen tijd.’

‘Geen tijd?’, vroeg Amber. ‘Doet hij ook een vakantiejob misschien?’ ‘Nee’, antwoordde Kyra. ‘Maar hij heeft het in zijn kop gestoken dat hij zo snel mogelijk zijn rijbewijs wil halen. Hij wil per se met de auto van Vilvoorde naar Gent kunnen rijden.’ ‘De trein is nochtans beter voor het milieu!’, zei Amber streng. ‘Alle beetjes helpen om je ecologische voetafdruk te beperken.’

Maar ze had geen zin om de sfeer te bederven met een ecologische preek. ‘Zalig toch, wonen in zo’n stad waar altijd wel iets te doen is’, zei ze met een gelukzalige zucht. ‘En zeggen dat wij binnen enkele weken ook hier in Gent mogen wonen.’ ‘Als we tenminste een dak boven ons hoofd hebben’, zei Kyra, terwijl ze van haar mojito nipte. ‘Je bent toch niet van plan om onder een brug te gaan slapen? Daar heb ik echt geen zin in.’ ‘Er zit niets anders op: morgen moeten we een kot vinden’, zei Amber. Ze was al een beetje aangeschoten na haar tweede cocktail. ‘Desnoods een schimmelkot. Of een kakkerlakkenkot. Of een strontkot!’, gielde ze. ‘O shit, nee!’, gilte Kyra. Ze schoten alle drie in de lach. Amber wou nog een toast uitbrengen. ‘Op mijn twee liefste vriendinnen! En op ons toekomstige kot!’, riep ze. ‘Schol!’

De volgende ochtend werden Kyra en Amber met een stevige kater wakker. Alleen Leyla zat vrolijk en monter rechtop, met een papiertje in de hand. ‘Ik heb nog wat adressen opgezocht, we kunnen dadelijk nog wat koten gaan bezoeken’, zei ze. Ze klapte in haar handen. ‘Opstaan, dames!’ Amber draaide zich nog eens kreunend om. ‘O please, Leyla, mogen we eerst even rustig wakker worden?’

Een half uurtje later zaten ze met slaapogen te ontbijten in een hippe zaak in de straat. Leyla had voor elk van hen een croissant en versgeperst sinaasappelsap besteld. 'En voor mij ook nog een straffe koffie. Zwart!', zei Amber. 'Ik heb echt nog een shot cafeïne nodig.'

Na haar koffie fleurde Amber helemaal op. 'Ik ben er klaar voor. We gaan dat kot vinden, ik voel het. Let's go, ladies!'

HOOFDSTUK 16

De nieuwe zoektocht begon alweer in mineur. Het eerste kot dat Amber en haar vriendinnen die dag bezochten, was al net zo'n krot als de vorige die ze gezien hadden.

'Rijp voor de sloop', snoof Kyra. 'Ik ga bij nader inzien toch nog liever onder een spoorwegbrug slapen.'

Maar ze gaven de moed niet op, en het tweede adres waar ze aankwamen, zag er al een pak beter uit. Het was een smal huisje in een be-
luik: een groepje eenvoudige arbeiderswoningen rond een smal bin-
nenpleintje. 'Nummer 71 was het zeker?', vroeg Amber. Ze wees naar
een huisje met roodbruine muren. Aan het raam hing een bordje: TE
HUUR.

'Hé, da's wel cool hier!', zei Leyla. Haar gezicht fleurde helemaal op.
'Niet ver van het centrum en toch heel rustig. Er is hier geen verkeer.'
Amber knikte. 'Dat is zeker een pluspunt. Ik voel hier echt een hele
goede vibe! Ik word helemaal chill!'

‘Ik ook’, zei Kyra en ze sloot haar ogen. ‘Je hebt hier helemaal niet het gevoel dat je midden in een drukke stad woont.’

‘Nu maar hopen dat het binnenin ook een beetje meevalt. Want schimmel op de muren is een no go, hadden we afgesproken.’

‘Ja, en kakkerlakken ook’, vulde Kyra aan.

Leyla belde aan. ‘Fingers crossed! Hopelijk is het nog beschikbaar.’

‘Er hangt hier toch nog een bordje’, zei Amber. ‘Tenzij ze dat plakkaatje vergeten weg te halen zijn.’

Een meisje met lang, blond warrig haar opende de deur.

‘Ja?’, vroeg ze apathisch. ‘We hebben interesse om dit huisje te huren als kot’, zei Leyla. ‘Ah, jullie zijn niet de eersten die vandaag komen kijken. Snel beslissen is dus de boodschap, want er zijn heel veel geïnteresseerde kandidaten. Ik hoop wel dat die stoet stilaan gedaan is, ik zou het hier graag op mijn gemak eens opruimen. Voor het einde van de maand moet mijn kot helemaal leeg zijn.’

‘Je zat hier op kot?’, vroeg Amber. ‘Waarom ga je hier weg? Ben je afgestudeerd?’

Het meisje schudde haar hoofd. ‘Nee, ik zit in mijn eerste master. Maar ik ga bij mijn vriend wonen. Da’s goedkoper. Het geld groeit niet op mijn rug en we slapen toch al elke avond samen.’

Dat klonk Amber als muziek in de oren. Wout en zij zouden eindelijk hun liefdesnestje hebben. In het geheim dan wel, want hun ouders hielden voet bij stuk: ze mochten niet samen op kot. ‘Jullie zitten nu al bijna twee jaar voortdurend op elkaars lip’, zei Ambers moeder dan telkens als Amber daarover begon te zeuren. ‘Het zal jullie deugd doen om eens een jaar niet de hele tijd bij elkaar te zijn. Dat is gezond voor een relatie. En voor jullie studies, want ik ken dat! Wat komt

er dan nog van studeren terecht? Jullie kunnen later nog altijd gaan samenwonen.’

‘Willen jullie het huisje eens zien?’, vroeg het meisje. ‘Sure’, zei Kyra en ze stapte als eerste naar binnen, gevolgd door Amber en daarna Leyla.

Amber keek goedkeurend rond. De voordeur gaf meteen uit op de woonkamer. In de hoek bevond zich een keukentje, en er stond een zwarte sofa tegen de muur. ‘Die blijft hier’, zei het meisje. ‘Eigendom van de huisbaas.’

Amber keek vol afschuw naar het bloemetjesbehang. ‘Zo ouderwets!’, zei ze met een vies gezicht. ‘Shit man! Ik krijg er hoofdpijn van!’ Maar verder kon ze niet veel negatiefs over het huisje zeggen. Ze gingen de trap op. Er waren drie slaapkamers. Niet echt groot, maar ruim genoeg. Het toilet zag er proper uit.

‘I think we have a winner!’, zei Kyra tevreden. Ook Leyla leek helemaal gewonnen voor het kot. ‘Ik denk dat we koekerond zouden zijn als we dit kot niet nemen’, zei Amber. ‘Koekewat?’ vroeg Kyra. ‘Koekerond. Dat is West-Vlaams voor dom’, verklaarde Amber.

‘We moeten toehappen voor iemand anders het doet.’

‘Het staat te huur voor 600 euro, hé?’, vroeg Leyla. Het meisje knikte. ‘Ik betaalde 550, maar elk jaar als het nieuwe academiejaar begint, verhoogt de huisbaas de huur een beetje.’

‘We nemen het’, zei Amber beslist. Ze had er echt een goed gevoel bij, ze hadden hun ideale kot gevonden. Een gezellig huisje in een rustige buurt, waar ze met hun drietjes samen konden intrekken.

‘Daar staat een gsm-nummer’, wees Kyra. ‘We kunnen de huisbaas meteen bellen om te zeggen dat wij zijn nieuwe kotstudenten worden.’

Ze nam haar smartphone en begon het nummer in te toetsen. ‘Nee, niet doen’, zei het meisje snel. Kyra keek haar vragend aan. ‘Waarom niet?’, vroeg ze verbaasd.

‘De huisbaas wordt niet graag gestoord in de voormiddag’, antwoordde de blonde studente. ‘Vriendelijke vent hoor, maar als hij niet uitgeslapen is, wordt hij knorrig.’

‘Oei, en wanneer moeten we hem dan bellen?’, vroeg Amber. ‘Níét’, zei het meisje. ‘Hij heeft aan mij gezegd dat ik aan geïnteresseerde huurders gewoon een voorschot moest vragen. Allez, de waarborg eigenlijk. Een maand huur.’

‘600 euro?’, vroeg Leyla.

De blonde studente stak haar open hand uit. ‘Jep. Cash.’

Leyla trok grote ogen. ‘Welke student kan meteen 600 euro ophoesten? Dat vind ik toch raar, hoor.’

‘t Is te nemen of te laten’, blufte het blonde meisje. ‘Zoals ik daarnet zei, zijn er heel veel geïnteresseerden. Gisteren nog was er een jongen die heel erg twijfelde. Hij zou vandaag terugkomen met zijn ouders, en het geld. De eerste kandidaat die betaalt, krijgt het.’

Amber vreesde dat ze van een kale kermis zouden thuiskomen als ze niet snel dokten. ‘Ik heb geld van mijn vakantiejob!’, zei ze terwijl ze haar portefeuille nam. ‘Ik zal wel voorschieten.’

‘O, zou je dat echt willen doen?’, zei Kyra opgelucht. ‘Leyla en ik betalen je zo snel mogelijk terug.’ Ze kreeg ineens een ingeving: ‘Ik ga een vlog opnemen. Dit is een historisch moment! We hebben ons kot gevonden, dan kunnen we dat achteraf aan onze ouders en al onze vrienden laten zien.’

Leyla bleef wantrouwig. ‘Ik heb er toch geen goed gevoel bij’, zei ze ernstig.

‘Geen goed gevoel?!’, riep Amber uit. ‘Je weet toch ook welke krotten we al gezien hebben. Dit is echt een buitenkans. We gaan er eeuwig spijt van hebben als dit door onze vingers glipt.’

‘Bij het huis heb ik wel een goed gevoel’, fluisterde Leyla. ‘Maar niet bij dat meisje. Ik vertrouw haar niet.’

‘We hebben geen keuze’, zei Amber beslist. ‘Jij bent altijd veel te achterdochtig.’

‘Misschien’, zei Leyla. ‘Maar...’

‘Niets te maren, ik betaal nu. Ik wil dit echt als kot!’ Amber haalde drie biljetten van 200 euro uit haar portefeuille en gaf die aan het meisje. Ze stak het geld meteen in haar broekzak. Kyra was nog volop aan het vloggen.

‘Proficiat aan onszelf! Wij worden de nieuwe bewoonsters van de Kraanstraat, nummer 71!’, zei ze met een brede lach. ‘Zwaai eens allemaal!’ Amber wuifde enthousiast, Leyla iets minder. Met een flauw lachje stak ze kort haar hand op.

Het blonde meisje kreeg het stilaan op haar heupen. ‘Zo, en als jullie me nu even willen laten doorwerken? Ik zou hier graag alles zo snel mogelijk proper krijgen.’

‘Krijgen we geen betaalbewijs?’, vroeg Leyla.

‘Euh... een betaalbewijs?’, vroeg het meisje. Ze leek ineens een beetje nerveus. ‘Dat zal de huisbaas jullie geven. Ik kan moeilijk in zijn plaats tekenen. Maar wees gerust, ik geef het hem straks en dan zal hij wel contact opnemen met jullie om af te spreken wanneer jullie het huurcontract kunnen ondertekenen.’

‘Oké dan. Ciao!’, zei Amber en ze stapte naar buiten. Kyra volgde haar, met tegenzin ging ook Leyla naar buiten. Ze vertrouwde het hele zaakje nog altijd niet.